

Mireasa Vreme

Bragagiu

Tăcerea toamnei când prelinge
O domolire pe alee
Văd Vremea printre frunze-n sânge
Cu silueta de femeie.

O urmăresc cu ochii tineri
Printre ninsorile roșcate
Și-n melodia Sfintei Vineri
Aud doar stelele călcate.

Mă-nec în largele imagini
Ce parcă s-au oprit din fugă
În lături dând căzânde pagini
Ca pe durerile din rugă.

Sunt prin căderi imponderabil
Și împrejur este vecie,
Timpul cunună-mi pune-afabil
Inel de an pe pălărie.

Uitai de boli, nevoi, regrete
Cât și de vesele istorii,
Iar foile pe îndelete
Compun rotiri de traiectorii.

Așa mi-i bine prin lumina
Și aurul care respiră
Îndrăgostit ușor de Zâna
Ce trece jumătăți de liră.

O simt pereche cum pășește,
Dar s-o privesc încă mi-i teamă
Căci sunt atât de omeneste
Supus căderii de aramă.

Ca, întâlnindu-i moale văzul,
De-a nu descoperi doar milă,
Să mi se prăvălească crezul
Pe drumul rotitor de filă.

Aș vrea să cred într-o minune
Că ea-mi va fi numai alături
Și îmi va spune, îmi va spune

De înfloriri și de omături.

Eu voi cuprinde vocea-i trează
Trecând încet pe-aleea toamnei
Și, precum frunzele oftează,
Așa sub pași s-or trece anii.
Victor Bragagiu